

Arrest

nr. 249 026 van 15 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger
van haar minderjarige dochter X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN**
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE *loco* advocaat K. VERHAEGEN die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Ethiopische nationaliteit, bent u Oromo van etnie en bent u moslima. U bent geboren in Bedesa, gelegen in de zone West Hararghe in de regio Oromia, waar u tot aan uw vertrek uit uw land heeft gewoond. U heeft geen scholing genoten en deed huishoudelijk werk in uw land.

U bent zeven jaar geleden gehuwd met A.M.O.. Uw man is lid van het Oromo Liberation Front (OLF) – Adda Bilisummaa Oromoo (ABO) in het Oromo – een oppositiepartij in Ethiopië. Ook uw vader en oom zouden lang geleden lid zijn geweest van het OLF.

Kort na uw huwelijk met Ahmed werden u en uw man op een nacht gearresteerd door de overheid. Er werd aan u gevraagd wat uw man deed, met wie hij contact had, wie er naar jullie huis kwam enz. U werd geslagen en naakt gefotografeerd ter intimidatie. U kon echter geen informatie geven en werd na twee maanden en een half vrijgelaten. U was zwanger tijdens uw opsluiting en verloor kort na de bevalling uw baby. Uw man kon een jaar na zijn opsluiting door omkoping vrijkomen.

Rond het offerfeest van 2014 kwam uw echtgenoot op een avond in alle haast naar huis. Hij nam kledij mee en vertrok zonder iets te zeggen. U denkt dat hij wordt gezocht door de Ethiopische overheid omwille van zijn politieke activiteiten voor het OLF. U heeft sinds zijn vertrek niets meer van hem gehoord.

A.S., een student uit uw buurt en een Qeerroo, een jonge Oromo activist, zocht enkele maanden voor uw vertrek uit Ethiopië contact met u en vertelde dat hij iemand zocht om de vrouwen in jullie buurt samen te brengen en te motiveren om deel te nemen aan protesten van de Qeerroo die zich verzetten tegen de overheid en strijden voor de rechten van de Oromo. U stemde hiermee in en deed dat werk gedurende vijf à zes maanden totdat een bevriende politieofficier u telefonisch waarschuwde dat uw naam op een lijst stond van personen die worden beschuldigd van terrorisme. U vluchtte naar het huis van uw oom en stuurde zijn vrouw naar uw buurt om te kijken wat er gaande was. Ze zag dat uw huis was doorzocht en vernield en vernam dat verschillende personen uit uw buurt waren gearresteerd.

U vluchtte via Ciro naar een familielid in Addis Abeba bij wie u twee weken verbleef. U regelde vervolgens een smokkelaar die u naar Soedan bracht. U verbleef ongeveer anderhalve maand in Khartoem. Hierna reisde u verder naar Caïro in Egypte. Op 9 april 2015 werd uw dochter S.A.M. geboren. In Caïro vond u werk als huishoudster van een Egyptenaar. De situatie voor Ethiopiërs in Egypte was echter moeilijk en uiteindelijk verloor u ook uw job. Na een verblijf van ongeveer anderhalf jaar in Egypte besloot u te vertrekken. Met de financiële hulp van Oromo die u had ontmoet in Caïro, betaalde u een smokkelaar die u en uw dochter naar Italië bracht. Na ongeveer een maand reisde u verder naar Frankrijk. Van daar nam u een taxi naar België. Op 14 oktober 2016 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

U heeft hier contact met de Belgische Oromo Gemeenschap (BOG) die zich inzet voor de rechten van de Oromo in Ethiopië.

Bij een terugkeer naar Ethiopië vreest u vervolging door de Ethiopische regering omwille van uw activiteiten voor de Qeerroo. Daarnaast bent u bang dat uw dochter – net als u – zal worden besneden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een foto van uw Ethiopische identiteitskaart die u bent vergeten in Egypte; een brief van de Belgische Oromo Gemeenschap betreffende uw deelname aan activiteiten van de organisatie in België (d.d. 23/02/2018); twee attesten van GAMS ter bevestiging van uw afspraak met Dr. Dominique Daniel op 01/03/2018; een verklaring op eer ter niet-besnijdenis van uw dochter, afgenomen door GAMS (d.d. 01/03/2018); een attest ter bewijs van uw besnijdenis (type II); en een attest ter bewijs van niet-besnijdenis van uw dochter (d.d. 01/03/2018).

Op 31 oktober 2018 werd uw verzoek door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 december 2018 diende u beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 7 mei 2019 werd de weigeringsbeslissing door de RvV vernietigd en uw dossier teruggestuurd naar het CGVS daar u en uw advocaat het recht op inzage conform artikel 32 van de Grondwet niet hebben kunnen uitoefenen (Arrest nr. 220 865 in de zaak RvV 227 318 / IV).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u soms zaken vergeet door alle problemen die u heeft, dat u hier niemand heeft met wie u uw problemen kan delen, dat u veel stress ervaart en dat u vergeet wat u de vorige dag heeft gedaan (CGVS, p.20). U heeft echter geen enkel medisch attest neergelegd ter bewijs van deze beweerde psychische problemen. Uit de interactie tijdens het persoonlijk onderhoud bleek bovendien niet dat u niet op volwaardige wijze aan het onderhoud zou kunnen deelnemen, noch dat het normale procedureverloop in het gedrang zou komen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst heeft het CGVS verschillende bedenkingen bij uw beweerde activisme voor de Qeerroo. Zo gevraagd te vertellen over uw contacten met de Qeerroo en wat u exact deed voor de groepering, kwam u niet verder dan zeer algemeen te antwoorden dat de mensen van Qeerroo u de taak gaven om de vrouwen in uw buurt te coördineren (CGVS, p.15). U aangemoedigd verder te vertellen, stelde u beknopt dat u vijf personen moest coördineren en die vijf vrouwen op hun beurt ook vijf vrouwen, dat jullie zich op die manier in het geheim organiseerden en dat het plan was om de Qeerroo bij te staan (CGVS, p.15). Gevraagd hoe u de Qeerroo concreet moest bijstaan, antwoordde u opnieuw zeer algemeen dat de mensen van de Qeerroo al georganiseerd zijn, dat jullie zich als vrouwen ook moesten organiseren en mee moesten protesteren tegen de overheid (CGVS, p.16). Gevraagd om te vertellen over de protesten aan dewelke u heeft deelgenomen, repliceerde u dat jullie het gewoon planden, het nog niet deden maar jullie enkel organiseerden (CGVS, p.16). U erop gewezen dat uw verklaringen veel te vaag zijn en gevraagd concreet te vertellen wat u dan juist plande en hoe, kwam u niet verder dan te stellen dat jullie doel was om sterk te worden en voegde daaraan toe dat jullie niets anders deden (CGVS, p.16). U nogmaals de kans gegeven om concrete informatie te geven en gevraagd hoe jullie zich organiseerden en hoe jullie sterker wilden worden, herhaalde u eenvoudigweg dat het jullie plan was om jullie te organiseren, dat jullie sterk moesten worden en dat als u vijf vrouwen had gevonden en de anderen ook allemaal, jullie dan zouden samenkomen en protesteren (CGVS, p.16). Gevraagd of er ook effectief protesten waren gepland toen u actief was voor de Qeerroo, kwam u niet verder dan te stellen dat als de Qeerroo zouden zeggen dat er een protest was, jullie dan klaar zouden staan (CGVS, p.16-17). Nogmaals ter verduidelijking gevraagd of u ook concreet heeft deelgenomen aan protesten, georganiseerd door de Qeerroo, antwoordde u negatief en besloot dat jullie zich enkel klaarmaakten voor eender welk protest (CGVS, p.17). Uw verklaringen weten geenszins te overtuigen. Als u daadwerkelijk het risico zou nemen om u in te zetten voor de strijd van de Oromo tegen de regering, mag immers worden verwacht dat u hierover spontaan en gedetailleerd zou kunnen vertellen. Dat u dermate vage en gebrekkige verklaringen aflegde over uw beweerde vijf à zes maanden durende activisme voor de Qeerroo (CGVS, p.6 en p.15), ondermijnt dan ook volledig de geloofwaardigheid ervan.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat u behalve A.S. geen enkele andere Qeerroo-activist bij naam kon noemen (CGVS, p.16). U gaf als uitleg dat ze in het geheim opereren en dat u aldus enkel hem kende (CGVS, p.16). Het roept evenwel vragen op dat u gedurende het half jaar dat u actief zou zijn geweest voor de beweging, met niemand anders van de Qeerroo contact zou hebben gehad.

Gevraagd waarom A.S. dacht dat u interesse zou hebben om hen te helpen, repliceerde u dat hij u kende, uw achtergrond en dat hij een vrouw nodig had om te coördineren (CGVS, p.16). Volgens uw verklaringen wist A.S. dat uw echtgenoot strijdt voor de rechten van de Oromo maar u stelde – uw beweerde activiteiten voor de Qeerroo buiten beschouwing gelaten – zelf nooit politiek actief te zijn geweest en geen enkele politieke partij of groepering in Ethiopië te steunen (CGVS, p.6 en p.16). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u sympathisant te zijn van het OLF (Vragenlijst CGVS, d.d. 23/11/2016, vraag 3). Hiernaar gevraagd op het CGVS, repliceerde u dat u hen gewoon goed vond omdat ze strijden voor de Oromo, dat u hen respecteert maar dat u geen lid of sympathisant bent (CGVS, p.6). Het roept dan ook vragen op dat u alsnog een geschikte kandidaat bleek voor A.S. om de vrouwen in uw buurt te organiseren tegen de overheid.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw beweerde activiteiten voor de Qeerroo- beweging, wordt er evenmin geloof gehecht aan uw verklaring te worden gezocht door de Ethiopische regering omwille van uw beweerde band met de organisatie (CGVS, p.15).

Voorts heeft het CGVS verschillende bedenkingen bij het beweerde profiel van uw echtgenoot. Volgens uw verklaringen is uw man meer dan vier jaar geleden weggevlucht zonder u enige uitleg te geven (CGVS, p.5). U stelde dat de overheid hem zocht (CGVS, p.5). Gevraagd waarom de overheid hem zocht, repliceerde u dat de overheid hem al voor en ook na jullie huwelijk zocht en dat u denkt dat hij wordt gezocht omdat hij lid is van het Oromo Liberation Front (CGVS, p.5). U voegde daaraan toe dat u

er niet zeker van bent daar uw man niet veel uitleg gaf (CGVS, p.5). Gevraagd om verduidelijking, repliceerde u dat hij niet alles vertelde maar dat u op een dag een kaart vond met de vlag van het OLF toen u kledij aan het wassen was, hem om uitleg vroeg, waarop hij zei dat u niet alles moest weten (CGVS, p.5).

Later tijdens het onderhoud gevraagd of u al wist dat uw man lid was van het Oromo Liberation Front toen u zeven jaar geleden werd gearresteerd omwille van zijn activisme voor de partij, antwoordde u dat u het niet wist en dat u het pas daarna te weten kwam (CGVS, p.17). U stelde dat u na de vrijlating van uw man aan hem had gevraagd waarom hij was gearresteerd, maar dat hij niet de volledige informatie gaf en enkel zei dat hij streed voor de Oromo en dat hij daarom werd vastgehouden (CGVS, p.18). Zoals hierboven aangegeven, was u dan pas op de hoogte van zijn lidmaatschap van het OLF nadat u zijn partijkaart had gevonden tijdens het wassen van zijn kleren (CGVS, p.5 en p.7). Het is evenwel weinig aannemelijk dat uw echtgenoot u in het ongewisse liet over zijn lidmaatschap van de Oromo oppositiepartij gezien de gevolgen hiervan voor jullie (CGVS, p.17).

Verder gevraagd te vertellen wat u weet over wat uw man deed voor het Oromo Liberation Front, kwam u niet verder dan te stellen dat hij vertelde dat ze strijden voor de vrijheid van de Oromo maar dat hij voorts niets meer kwijt gaf omdat de mannen niet alles vertellen aan de vrouwen en kinderen in jullie cultuur (CGVS, p.7). Gevraagd of u iets weet over wat hij concreet deed binnen de partij, wat zijn rol was, herhaalde u dat hij u geen details gaf, geen volledige informatie (CGVS, p.7). U stelde dat u hem steeds vroeg om informatie te geven maar dat hij enkel zei dat ze strijden voor de Oromo en dat ze de strijd van hun voorouders voortzetten (CGVS, p.7). Volgens uw verklaringen kwamen er wel mensen naar jullie huis en bespraken ze zaken met uw man maar u voegde daaraan toe niet te weten wat (CGVS, p.7). Uw gebrek aan enige informatie over de activiteiten van uw echtgenoot roept vragen op, te meer daar u verklaarde twee maanden en een half in de gevangenis te hebben gezeten omwille van zijn politiek activisme (CGVS, p.17).

Ten slotte is het weinig aannemelijk dat uw man op een dag zijn spullen zou komen ophalen in jullie huis en zonder enige uitleg te geven, zou vertrekken zonder nadien nog – al dan niet via anderen – contact op te nemen met u (CGVS, p.5 en p.18). Gevraagd waarom hij geen contact meer heeft gezocht met u na zijn vertrek, kwam u niet verder dan te stellen dat hij indertijd gehaast was en enkel zei dat u een oplossing moest zoeken voor uzelf, dat u naar uw familie moest gaan en dat jullie elkaar misschien op een dag zouden terugzien (CGVS, p.18). Uw verklaringen weten evenwel niet te overtuigen.

Gezien bovenstaande vaststellingen, wordt er evenmin geloof gehecht aan het activisme van uw echtgenoot voor het OLF, noch aan jullie beweerde arrestatie dientengevolge hiervan, volgens uw verklaringen ondertussen al zeven jaar geleden (CGVS, p.17).

Verder stelde u in België contact te hebben met de Oromo gemeenschap, één keer te hebben deelgenomen aan een protest voor de Europese Commissie drie à vier maanden voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS, en hierna nog twee keer te hebben deelgenomen aan een bijeenkomst van de gemeenschap in Antwerpen (CGVS, p.8). Volgens uw verklaringen werd er tijdens de bijeenkomsten gesproken over de arrestaties van en moorden op Oromo door de Ethiopische overheid, over het verjagen van de Oromo van het land van hun voorouders door de Somali en over de financiële bijdrage van de diaspora aan ontheemde Oromo (CGVS, p.8). Het doel van het protest in Brussel was het aanklaarten van bovengenoemde problemen voor de Europese Commissie (CGVS, p.8). U stelde al kort na uw aankomst hier in 2016 telefonisch contact te hebben gehad met de Belgische Oromo Gemeenschap maar pas recent voor het eerst te hebben deelgenomen aan activiteiten georganiseerd door de vereniging (CGVS, p.8-9). U legde een gesolliciteerde brief neer van de BOG, daterende van 23/02/2018, waarin staat te lezen dat u uw problemen in Ethiopië heeft gedeeld met de organisatie, uw deelname aan activiteiten van de organisatie in België wordt bevestigd, en de moeilijke situatie van de Oromo in Ethiopië wordt beschreven (zie stuk 2 en CGVS, p.12). Er wordt gevraagd u bescherming te geven in België. Hierbij dient er opgemerkt te worden dat u in de brief wordt omschreven als een actief lid van de Oromo gemeenschap. U zou aan bijna alle activiteiten van de Oromo in België hebben deelgenomen, zijnde aan sensibilisatiecampagnes, bijeenkomsten van de gemeenschap, maandelijkse meetings en demonstraties tegen de Ethiopische overheid. Ter zake dient opgemerkt te worden dat – zoals hierboven aangegeven – uw recent activisme in België in werkelijkheid zeer relatief blijkt. Overigens gevraagd wat uw deelname aan activiteiten van de BOG te maken heeft met uw vrees bij een terugkeer naar Ethiopië, antwoordde u eerst naast de kwestie dat u het papier niet heeft gelezen en dat u niet weet wat erin staat maar dat ze zeiden dat het een bevestiging is van uw deelname aan hun activiteiten (CGVS, p.12). De vraag herhalend, stelde u dat het gaat over de Oromo gemeenschap, dat het binnen de gemeenschap blijft, dat niemand weet wat jullie bespreken en dat u niet weet of het een

probleem zou vormen bij een terugkeer (CGVS, p.12). U verbond aldus zelf op geen enkel moment een concrete persoonlijke vrees aan uw zeer beperkte politieke activiteiten in België.

Het CGVS wijst ter zake nog op de recente (politieke) ontwikkelingen en hervormingen in Ethiopië sinds het aantreden van de nieuwe premier Abiy Ahmed begin april 2018 zoals blijkt uit objectieve landeninformatie. De nieuwe Ethiopische premier – de eerste Oromo in deze functie – is de opvolger van Hailemariam Desalegn die in februari 2018 aftrad na aanhoudende onrust en de politieke crisis in het land. Premier Abiy Ahmed kondigde in de maanden na zijn aantreden heel wat hervormingen aan en voerde deze ook deels uit: duizenden politieke gevangenen werden vrijgelaten, de beruchte Maekelawi gevangenis werd gesloten, in het buitenland verblijvende oppositieleiden kregen amnestie, mediakanalen als ESAT en OMN werden niet langer verboden en internetrestricties op honderden nieuwssites uit de diaspora werden opgeheven. In juni 2018 kwam er sneller dan gepland een einde aan de noodtoestand die was uitgeroepen na het aftreden van premier Desalegn. Op 9 juli 2018 tekenden Ethiopië en Eritrea bovendien een vredesakkoord dat een einde maakte aan de staat van oorlog die de voorbije twee decennia tussen beide landen heerste.

Een andere beslissing van het Ethiopische parlement – na het aantreden van de nieuwe premier – betrof de schrapping van drie belangrijke oppositiepartijen van de lijst met verboden (terroristische) organisaties in juli 2018: Patriotic Ginbot7 (PG7), Ogaden National Liberation Front (ONLF) en Oromo Liberation Front (OLF). Het OLF kondigde hierna een eenzijdig staakt het vuren af. De leider(s) van het OLF en duizenden aanhangers van de partij keerden vanuit het buitenland – veelal vanuit Eritrea – terug naar Ethiopië. De aanhangers werden hierbij aan de grens ontwapend. Leiders en (vermeende) aanhangers werden – indien dit nog niet gebeurd was – vrijgelaten. Premier Abiy Ahmed riep vervolgens de leiders van het OLF en andere oppositiepartijen op mee te werken aan de geplande politieke hervormingen.

Deze politieke hervormingen zullen uitgevoerd worden door een nieuw samengesteld kabinet (bestaande uit de helft vrouwen) aangevoerd door de nieuwe premier. Op 25 oktober 2018 werd tevens een nieuwe president aangesteld: Sahle-Work Zewde, de eerste vrouwelijke Ethiopische in deze functie. De premier stelt voorts nog enkele politieke hervormingen in het vooruitzicht zoals de beperking van het aantal ambtstermijnen van de premier en het houden van eerlijke en vrije verkiezingen in 2020 waarbij alle mogelijke (oppositie)partijen aan kunnen en mogen deelnemen. Het CGVS is er zich van bewust dat Ethiopië nog voor heel wat uitdagingen staat op het gebied van interetnische spanningen, liberalisering van de economie, schrapping van bepaalde repressieve wetgeving, ... Uit objectieve landeninformatie komt echter duidelijk naar voren dat de gebeurtenissen in Ethiopië sinds het voorjaar van 2018 een ernstige aanzet vormen voor belangrijke politieke hervormingen (die reeds deels werden uitgevoerd). Hoewel deze hervormingen nog pril zijn, geeft de nieuwe regering duidelijk aan de kans te willen geven aan alle leden van (al dan niet voorheen verboden) oppositiepartijen mee te werken aan dit vredes- en hervormingsproces – hierbij gehoor gevend aan de grootschalige protesten – veelal van de Oromo bevolking – in de jaren voorheen. Mede in het licht van deze recente ontwikkelingen in uw land van herkomst, kan dan ook geconcludeerd worden dat u, zelfs al zou er geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, quod non (zie supra), u geen vrees dient te koesteren bij terugkeer naar Ethiopië omwille van uw Oromo-etniciteit, uw beweerde inzet voor de Oromo-bevolking, of uw beweerde lidmaatschap van een Oromo-groepering.

Ten slotte haalde u nog een vrees voor besnijdenis aan voor uw dochter bij een terugkeer naar Ethiopië (CGVS, p.11-12 en p.18-19). U bent zelf tegen besnijdenis maar u vreest dat uw vader en/of uw tantes en/of een aanstaande bruidegom uw dochter zullen willen laten besnijden in Ethiopië (CGVS, p.18). U stelde dat men negatief spreekt over onbesneden vrouwen en dat u niet wilt dat uw dochter zal worden uitgesloten en gediscrimineerd (CGVS, p.19). Aangaande het risico dat uw dochter zal worden besneden in Ethiopië, moet worden gewezen op informatie van het CGVS die werd toegevoegd aan het administratieve dossier en waaruit blijkt dat hoewel het gebruik van 'Female Genital Mutilation' (FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet is verboden in Ethiopië, er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor FGM tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn), en het gebruik van FGM dalende is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9% bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7% en in het jaar 2011 tot 23%. Voorts blijkt dat de problematiek groter is in rurale gebieden, dan in stedelijke centra, en dat het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Addis Abeba, in het jaar 2011, 9,2% bedroeg, daar waar dat in het jaar 2005 nog 25,1% was, en in het jaar 2000 39,8% - hetgeen duidt op een significante, dalende trend. Dit impliceert dat nog geen vierde van de jonge meisjes in Ethiopië, en

nog geen tiende in de hoofdstad, op algemene wijze het risico loopt op besnijdenis. Tevens dient erop gewezen te worden dat er een erg groot verschil is in prevalentie van FGM in Ethiopië, afhankelijk van de etnische groep waartoe de vrouw behoort.

Zo blijkt nog uit het rapport "Country Profile: FGM in Ethiopia" van oktober 2013 dat de prevalentiegraad van FGM bij de Oromo net als in de rest van Ethiopië significant gedaald is: de prevalentiegraad van FGM bij meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Oromiya, waar de Oromo etnie geconcentreerd is, daalde van 43,2% in 2000 naar 34,9% in 2005 en 17,3% in 2011. Er wordt eveneens vermeld dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM – voornamelijk in stedelijke gebieden – en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat verzekerde. U verklaarde overigens zelf dat zowel de overheid, als religieuze leiders, als gezondheidswerkers zich in Ethiopië uitspreken tegen besnijdenis (CGVS, p.18). Uit de toegevoegde informatie blijkt voorts dat de moeders in principe beslissen over de besnijdenis van hun dochters en dus de actoren van vervolging zijn. Het CGVS ziet niet in waarom u uw afwijzing van FGM niet zou kunnen bestendigen en zich in Ethiopië niet zou kunnen verzetten tegen de beweerde sociale druk van uw gemeenschap. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds sinds 2015 zelfstandig buiten Ethiopië verblijft, alwaar het voor u kennelijk wel mogelijk bleek zonder de steun van uw familie een (financieel) zelfstandig leven uit te bouwen (CGVS, p.12-14). Niets wijst erop dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om bij een terugkeer naar Ethiopië te verzekeren dat uw dochter niet zal worden besneden, bijvoorbeeld door u niet terug bij uw familie te voegen maar u zelfstandig te vestigen. De twee attesten van GAMS ter bevestiging van uw afspraak met Dr. Dominique Daniel, uw verklaring op eer ter niet-besnijdenis van uw dochter, het attest ter bewijs van uw besnijdenis (type II) en het attest ter bewijs van niet-besnijdenis van uw dochter, veranderen niets aan voornoemde conclusie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat betreft de foto van uw Ethiopische identiteitskaart, dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat het vragen oproept dat u uw enige identiteitsdocument zou zijn vergeten in Egypte (CGVS, p.11). U hierop wijzend, kwam u niet verder dan te stellen dat u niet wist of u zou sterven op zee, dat u daar dus niet aan dacht en dat u gehaast was toen u en anderen de boot naar Italië namen (CGVS, p.11). Wat er ook van zij, de foto van uw identiteitskaart houdt geen verband met de door u ingeroepen vrees bij een terugkeer naar Ethiopië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 juli 2019 een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van "de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, de rechten van de verdediging" en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster wijst erop dat "dat zij reeds eerder het voorwerp van vervolging uitmaakte, namelijk een type II besnijdenis. Zoals ook bevestigd door UNHCR maakt vrouwelijke genitale verminking (hierna 'FGM') een daad van vervolging uit, waarbij verschillende mensenrechten worden geschonden zoals het recht op non-discriminatie, het recht om beschermd te worden tegen fysiek en psychisch geweld, het recht op de hoogst haalbare gezondheidszorg, het recht op leven en om niet onderworpen te worden

aan foltering, vernederende en onmenselijke behandelingen (stuk 2). Het is duidelijk dat verzoekster reeds eerder het voorwerp van vervolging heeft uitgemaakt, waardoor de bewijslast overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet op verwerende partij ligt om aan te tonen dat verzoekster en haar dochter geen risico lopen om in dezelfde zin vervolgd te worden.”. Zij citeert dienaangaande uit rechtspraak van het EHRM en de Raad in “een gelijkaardige zaak”.

Zij benadrukt dat zij vreest dat haar dochter besneden zal worden bij een terugkeer naar Ethiopië: “Zij stelt dat alle vrouwen in haar familie (zussen, schoonzussen, tantes en nichtjes) besneden zijn en vreest de besnijdenis niet te kunnen tegenhouden omwille van de zeer sterke sociale druk. Zij vreest ernstig te worden gediscrimineerd en te worden uitgesloten uit de maatschappij. Bovendien vreest zij dat haar dochter als uitschot zou worden beschouwd, en geen huwelijkspartner zal kunnen vinden. Ten slotte stelt ze zelf erg veel problemen te hebben omwille van haar besnijdenis, zowel fysiek (menstruatie, bevalling, seksuele relaties) als psychisch.”.

Zij voert aan “dat de cijfers aangehaald in de bestreden beslissing erg gedateerd zijn” en wijst op de samenwerkings- en onderzoeksplicht van de asielinstanties. Volgens verzoekster is “de dalende trend niet zo optimistisch als de verwerende partij doet uitschijnen”. Zij benadrukt de prevalentiegraad van FGM bij haar etnie, de Oromo. De prevalentiegraad van meisjes jonger dan 15 jaar is, aldus verzoekster, “om twee redenen niet helemaal betrouwbaar”, met name omdat er sprake is van onderrapportering en omdat “een enorme hoeveelheid meisjes op ‘latere’ leeftijd worden besneden”.

Verzoekster stelt over “het objectief risico op FGM”:

“- Verzoekster is afkomstig uit Bedesa, een ruraal gebied in West Haraghe, Oromiya. Uit de meest recente cijfers blijkt dat 68% van de vrouwen uit ruraal gebied besneden zijn, tegenover 54% in stedelijke gebieden.

- Verzoekster is moslima. Uit de meest recente cijfers blijkt dat moslima's het hoogste aantal gevallen van FGM hebben in vergelijking met de andere religies in Ethiopië. Het gaat om 82.2% van de vrouwen.

- Verzoekster is afkomstig uit de regio Oromiya. Uit de meest recente cijfers blijkt dat 75.6% van de vrouwen in Oromiya besneden zijn, wat Oromiya de regio met de op drie na hoogste prevalentiegraad maakt. In de laagste regio (Tigray) is er slechts sprake van 24.2%.

- Verzoekster is Oromo van origine. Uit de meest recente cijfers blijkt dat 77.1% van Oromo-vrouwen besneden zijn.

- Verzoekster is analfabeet en heeft geen scholing genoten. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat moslimvrouwen, vrouwen uit rurale gebieden, en ongeschoolde vrouwen het meest achter de praktijk van genitale verminking staan. Verzoekster en haar familie behoren tot alle drie deze categorieën.”

Verzoekster citeert een arrest van de Raad.

Waar de bestreden beslissing stelt dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader en beleidsklimaat verzekert, meent verzoekster dat het niet ernstig is dat zij bescherming zou kunnen krijgen van een NGO of lokale organisatie: “Hoewel zij kunnen bijdragen aan bewustwording en de praktijk kunnen aankaarten, is een NGO geen organisatie die de controle heeft over (een deel van) het grondgebied zoals artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet verlangt. Enkel een staat of organisatie die de controle heeft over (een deel van) het grondgebied is daartoe in staat. Verzoekster betwist voorts niet dat de praktijk van FGM strafbaar werd gesteld in de Ethiopische regelgeving. Zoals echter blijkt uit objectieve landeninformatie van juli 2018 (stuk 5) is deze 'bescherming' verre van effectief.”. Zij citeert uit “UN High Commissioner for Refugees, Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation, May 2009”, “28 Too Many, Ethiopia: The Law and FGM, juli 2018”, “United States Department of State, 2016 Country Reports on Human Rights Practices Ethiopia, 3 March 2017” en “Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, 'Algemeen Ambtsbericht Ethiopië juli 2018’”. Zij besluit: “Uit de bovenstaande gezaghebbende bronnen blijkt duidelijk dat verzoekster niet op een effectieve bescherming van de overheid kan rekenen. Het wettelijke verbod tegen FGM blijkt een dode letter te vormen. Op enkele uitzonderingen na worden daders van FGM niet gesanctioneerd. Bovendien worden geen stappen ondernomen om de praktijk actief tegen te gaan, en wordt in het bijzonder in rurale gebieden de plak nog altijd gezwaaid door de ouderen van de gemeenschap.”.

De stelling in het verzoekschrift “dat de moeders in principe beslissen over de besnijdenis van hun dochters en dus de actoren van vervolging zijn”, nuanceert verzoekster door te wijzen op “de sociale druk van haar gemeenschap” en haar “bijzonder kwetsbaar profiel”. Zij benadrukt dat zij alleenstaand is,

met een spoorloos verdwenen man, dat zij Ethiopië vier jaar geleden verlaten heeft, dat zij komt uit een familie “*waarvan alle vrouwelijke leden besneden zijn*” en dat zij zelf besneden is. Zij herhaalt “*dat zij zich niet zou kunnen verzetten tegen een FGM omwille van de discriminatie en het stigma die gepaard gaan met het niet-besneden zijn*”. Zij verwijst dienaangaande naar een getuigenis in “*een onderzoek van twee professoren verbonden aan de geneeskunde en gezondheidswetenschappenfaculteit van verschillende Ethiopische universiteiten*”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster:

- UN High Commissioner for Refugees, Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Génital Mutilation, May 2009;
- DHS, Ethiopia. Démographie and Health Survey 2016, juli 2017;
- ADINEW Y.M. en MEKETE B. T., Reproductive Health 2017, 14:162;
- 28 Too Many, Ethiopia: The Law and FGM, juli 2018;
- United States Department of State, 2016 Country Reports on Human Rights Practices Ethiopia, 3 March 2017;
- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, 'Algemeen Ambtsbericht Ethiopië juli 2018;
- Attest Belgische Oromo Gemeenschap.

2.3. Bij aanvullende nota van 29 januari 2021 brengt verzoekster als nieuwe elementen bij:

- ACCORD, Ethiopia: “*COI Compilation*” van november 2019
- FITE, R.O. e.a., “*Prevalence of female genital mutilation among women in Ethiopia: A systematic review and meta-analysis*” van 7 juli 2020 .

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Verzoekster voert aan niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië uit vrees voor problemen met de autoriteiten, omwille van haar betrokkenheid bij de Qeerroo.

Verweerder hecht echter geen geloof aan verzoeksters beweerde activiteiten voor de Qeerroo, gelet op haar vage en onaannemelijke verklaringen hieromtrent, en bijgevolg evenmin aan de problemen die zij hierdoor gekend zou hebben. Verweerder acht ook het politiek profiel van verzoeksters echtgenoot niet geloofwaardig, gezien verzoeksters gehele onwetendheid hierover, en is van oordeel dat de hieruit volgende arrestatie evenmin werkelijk heeft plaatsgevonden.

In het verzoekschrift wordt geen poging ondernomen om voorgaande vaststellingen te weerleggen.

De Raad volgt verweerder in deze motivering en hecht geen geloof aan verzoeksters beweerde (problemen omwille van haar) politiek profiel of dat van haar echtgenoot.

6. Verzoekster stelt dat zij haar (niet geloofwaardig geachte) politieke activiteiten verderzette in België.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat bij een verzoek om internationale bescherming gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van het verzoek beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "*Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "*Note on réfugié sur place claims*", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van

de aangehaalde activiteiten (UNHCR, "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", Genève, 1992, 96).

Het is echter niet aannemelijk dat verzoekster in het geval van een terugkeer naar Ethiopië problemen zou kennen omwille van het feit dat zij sinds haar aankomst in België eenmalig deelnam aan een protest van de Oromo-gemeenschap en tweemaal een Oromo-bijeenkomst bijwoonde (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 8). Het is evenmin aannemelijk dat de Ethiopische autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Ethiopische overheid stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat deze overheid verzoeksters handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van haar acties in en vanuit België.

Het valt niet in te zien hoe verzoeksters uiterst beperkte politieke activiteiten in België bekendheid zouden genieten bij de Ethiopische autoriteiten, laat staan dat dit verzoekster in een dermate negatieve belangstelling van de Ethiopische overheid zou kunnen brengen dat zij bij een terugkeer gevaar zou lopen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeksters verklaringen over haar politieke activiteiten in België (een enkele deelname aan een protest van de Oromo-gemeenschap en een tweemaalige aanwezigheid op een Oromo-bijeenkomst; notities, p. 8) niet stroken met het op het Commissariaat-generaal neergelegde (Engelstalig) document van 23 februari 2018 van de Belgische Oromo Gemeenschap (BOG) en het bij het verzoekschrift gevoegde (Nederlandstalig) document van 19 juli 2019 van BOG. In deze attesten wordt immers andersluidend gesteld dat verzoekster actief lid was van de organisatie en deelnam aan bijna alle evenementen van de Oromo-activiteiten in België. Dat zij het attest van 23 februari 2018 niet eens gelezen had (notities, p. 12) maar wel aan de asielinstanties voorlegt om haar asielrelaas te staven, kan deze incoherentie uiteraard niet verschonen en doet integendeel verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid en de ernst van haar beweerde vrees. Voor het overige beperken de attesten zich tot algemeenheden over de Oromo in Ethiopië en de enkele stelling dat verzoekster "net als andere duizenden Oromo's gedwongen was om hun land te verlaten".

De Raad merkt nog op dat in het verzoekschrift niet wordt ingegaan op de argumentatie van verweerder omtrent verzoeksters politieke activiteiten in België.

7. In het verzoekschrift wordt aangevoerd "dat zij reeds eerder het voorwerp van vervolging uitmaakte, namelijk een type II besnijdenis" en "de bewijslast overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet op verwerende partij ligt om aan te tonen dat verzoekster en haar dochter geen risico lopen om in dezelfde zin vervolgd te worden".

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen".

In casu zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, gezien verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die erop zouden wijzen dat zij opnieuw besneden zou worden. Zij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot haar besnijdenis ook geen toekomstige vrees aan bij een terugkeer naar Ethiopië.

Evenmin kan de omkering van de bewijslast omwille van de door verzoekster ondergane besnijdenis worden uitgebreid naar haar dochter, die tot op heden deze vervolging niet onderging en ook in andere omstandigheden vertoeft, onder meer gezien haar moeder (verzoekster) tegen de praktijk gekant is.

8. Verzoekster vreest dat haar dochter besneden zal worden bij een terugkeer naar Ethiopië.

8.1. In het verzoekschrift wordt gesteld "dat de cijfers aangehaald in de bestreden beslissing erg gedateerd zijn" en zij benadrukt de hoge prevalentiegraad van FGM bij haar etnie, de Oromo. Volgens haar blijkt uit de beschikbare landeninformatie "dat moslimvrouwen, vrouwen uit rurale gebieden, en ongeschoolde vrouwen het meest achter de praktijk van genitale verminking staan". Zij wijst dienaangaande op artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

De Raad merkt op dat zowel uit de door verweerder als door verzoekster aangebrachte informatie blijkt dat er wat vrouwenbesnijdenis betreft grote verschillen bestaan in Ethiopië naargelang de regio, religie, etnie en leeftijdscategorie. Besnijdenis is, zoals beide partijen niet ontkennen, niet overal aanwezig in Ethiopië, noch in gelijke mate. De vraag die zich opdringt is dan veeleer of de besnijdenis kan vermeden worden en of bescherming mogelijk is tegen deze traditionele ingreep.

De Raad stelt vast dat uit “*Country Profile: FGM in Ethiopia*” van oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het percentage besneden meisjes jonger dan 15 jaar in 2011 nog 23% bedroeg en in Addis Ababa 9,2%. Dit impliceert dat nog geen vierde van de jonge meisjes in Ethiopië en nog geen tiende in de hoofdstad het risico loopt op besnijdenis.

Het bij aanvullende nota gevoegde “*Prevalence of female genital mutilation among women in Ethiopia: A systematic review and meta-analysis*” van 7 juli 2020 betreft een onderzoek van andere studies naar de prevalentie van FGM. Het rapport geeft aan dat studies van 2013-2017 en studies die werden gevoerd in een ziekenhuis een hogere prevalentiegraad vermelden dan andere studies (p. 5). Het rapport stelt dat verwacht wordt dat de prevalentie daalt (p. 4) en wijst ook op studies die “*a growing resistance and decline of FGM*” vaststelden (p. 5). Het rapport meent dat de verschillen tussen de studies te wijten kunnen zijn aan “*a difference in the study period and setting*” en “*the study sample differences*” (p. 5).

Uit het door verzoekster rapport “*DHS, Ethiopia. Démographie and Health Survey 2016, juli 2017*” (toegevoegd aan het verzoekschrift) blijkt dan weer dat de dalende trend in prevalentie sinds 2011 zich sindsdien heeft verder gezet, met (zeer) ruime meerderheden binnen alle leeftijdscategorieën van de bevolking, zowel onder mannen als vrouwen, die van oordeel zijn dat de praktijk van besnijdenis niet moet worden voortgezet. Dit geldt ook voor relevante subgroepen zoals de Oroma-gemeenschap, de bevolking van Oromiya en de moslimgemeenschap (p. 319, 327). Tevens vermeldt dit rapport dat de Ethiopische regering haar engagement om besnijdenis te uit te bannen tegen 2025 heeft vernieuwd, dat sinds 2015 een “*national girls’ summit*” het momentum gaande heeft gehouden en dat het bestaan van een beleids- en wettelijk kader in combinatie met een hoog niveau van politieke steun voor de beëindiging van besnijdenis voor een daling van de praktijk heeft gezorgd (p. 316). Ook andere aan het verzoekschrift gevoegde stukken (“*United States Department of State, 2016 Country Reports on Human Rights Practices Ethiopia, 3 March 2017*” en “*Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, ‘Algemeen Ambtsbericht Ethiopië juli 2018’*”) beschrijven de dalende prevalentiegraad van FGM in Ethiopië.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd “*dat de prevalentiegraad van FGM bij meisjes van 0-14 jaar niet representatief [is] voor het effectief aantal besneden vrouwen*” omdat “*een enorme hoeveelheid meisjes op ‘latere’ leeftijd worden besneden*”. In de aanvullende nota wordt ook benadrukt dat “*information collected on FGM among girls under age 15 reflects their current but not final FGM status*” en dat “*the data on prevalence for this age group are an underestimation of the true extent of the practice*”(voetnoot aanvullende nota, p. 2; “*A profile of Female Genital Mutilation in Ethiopia*” van 2020).

De Raad stelt echter, samen met verweerder in diens verweernota, vast dat uit het bij het verzoekschrift gevoegde “*DHS, Ethiopia. Démographie and Health Survey 2016, juli 2017*” blijkt dat de (over)grote meerderheid van de besneden vrouwen besneden werden voor de leeftijd van 15 jaar (p. 318). Uit de cijfers waarin per leeftijdsgroep wordt aangegeven op welke leeftijd vrouwen besneden werden, blijkt dat in alle leeftijdscategorieën tussen 15 en 45 jaar het aandeel vrouwen dat op een leeftijd van 15 of ouder werd besneden relatief klein is (p. 322). Dit geldt eveneens voor de cijfers van subgroepen waartoe verzoekster behoort, zoals de Oromo en moslims (p. 322). De cijfers van besneden meisjes tot 15 jaar zijn, hoewel inderdaad niet toekomstvoorspellend, dus wel degelijk relevant.

Inzake de gehanteerde cijfers kan tevens worden vastgesteld dat deze naargelang de documenten aanzienlijk kunnen fluctueren. De aanvullende nota stelt (p. 2) “*In this systematic review and meta-analysis, the proportion of FGM was varying from 0,7% to 98,2%. The highest prevalence of FGM was reported in Oromia region [...]*”. In het verzoekschrift (p. 7) wordt over de Oromo gesteld dat de prevalentiegraad van FGM bij hen volgens de meest actuele cijfers 77,1 procent bedraagt.

Zowel de informatie van verweerder als die van verzoekster wijst op een dalende prevalentiegraad van besnijdenis bij meisjes. Op basis van voornoemde informatie kan worden besloten dat niet alle meisjes het risico lopen op besnijdenis, ook niet in subgroepen zoals de Oromo-etnie en moslims, noch in rurale gebieden en in Oromiya. Er dient aldus te worden nagegaan of *in casu* de besnijdenis van verzoeksters dochter vermeden kan worden en of bescherming mogelijk is tegen deze traditionele ingreep.

8.2. Uit de informatie blijkt dat de moeders in principe beslissen over de besnijdenis van hun dochters en dus aanzien kunnen worden als de actoren van vervolging zijn.

Verzoekster stelt dat zij tegen het besnijden van haar dochter is, maar zij meent in haar verzoekschrift *“dat zij zich niet zou kunnen verzetten tegen een FGM omwille van de discriminatie en het stigma die gepaard gaan met het niet-besneden zijn”*, omwille van *“de sociale druk van haar gemeenschap”* en haar *“bijzonder kwetsbaar profiel”*. Zij stelt dat zij alleenstaand is, met een spoorloos verdwenen man, dat zij Ethiopië vier jaar geleden verlaten heeft, dat zij komt uit een familie *“waarvan alle vrouwelijke leden besneden zijn”* en dat zij zelf besneden is.

De Raad ziet niet in waarom verzoekster haar afwijzing van FGM niet zou kunnen bestendigen en zich in Ethiopië niet zou kunnen verzetten tegen de beweerde sociale druk van haar gemeenschap. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij reeds sinds 2015 zelfstandig buiten Ethiopië verblijft en dat zij in Egypte een (financieel) zelfstandig leven uitbouwde zonder de steun van haar familie (notities, p. 12-14), waardoor logischerwijze kan worden aangekomen dat zij dit ook zou kunnen doen bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

De verwijzing in het verzoekschrift naar een getuigenis in *“een onderzoek van twee professoren verbonden aan de geneeskunde en gezondheidswetenschappenfaculteit van verschillende Ethiopische universiteiten”* is louter anekdotisch en doet geen afbreuk aan het voorgaande. In de verweernota wordt dienaangaande terecht opgemerkt: *“Waar verzoekster citeert uit het artikel van twee universitaire onderzoekers, stelt verweerder vast dat dit deels een passage betreft uit de getuigenis van één specifieke vrouw. Uit het rapport valt af te leiden dat de bewuste vrouw afkomstig is uit of minstens woonachtig in de Somali regio, hetgeen niet de regio van herkomst van verzoekster is, en sprak over haar eigen gemeenschap (“community”). Een dergelijke getuigenis, waarin de persoon in kwestie vanuit haar persoonlijke situatie en visie vertelt, is bezwaarlijk van dien aard dat zij zonder meer kan worden doorgetrokken naar andere regio’s of etnische groepen in het algemeen, en naar verzoekster en haar dochter in het bijzonder. Uit verdere lezing van het artikel blijkt dat dit, waar het verwijst naar de druk van mannen op de vrouw om besneden te zijn voor het huwelijk (p.1, 5), refereert naar publicaties grotendeels daterend van de periode 2000-2003, met één enkele bron uit 2011. Bovendien blijkt uit de referenties meestal niet of de geraadpleegde bronnen specifiek focussen op de Ethiopische bevolking. Van een aantal bronnen is het zelfs duidelijk dat zij focussen op andere gemeenschappen, zoals deze uit Tanzania of Afrikaanse vluchtelingen in Hamburg. Verweerder is dan ook van oordeel dat verzoekster de door haar voorgehouden actuele maatschappelijke druk in Ethiopië niet op objectieve wijze staaft, te meer reeds eerder aangehaald werd dat er doorheen de jaren een sterke daling in het aantal voorstanders van besnijdenis vastgesteld kan worden (supra).”*

8.3. Bovendien kan verzoekster zich in het niet-besnijden van haar dochter laten sterken door de meer dan 82 lokale en internationale organisaties die (voornamelijk in stedelijke gebieden) in Ethiopië werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM en door de Ethiopische overheid die een gunstig wettelijk kader en beleidsklimaat verzekert. Verzoekster gaf zelf te kennen dat zowel de overheid, als religieuze leiders, als gezondheidswerkers zich in Ethiopië uitspreken tegen besnijdenis (notities, p. 18).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het niet ernstig is dat verzoekster bescherming zou kunnen krijgen van een NGO of lokale organisatie. Het bij aanvullende nota gevoegde rapport *“ACCORD, Ethiopia: COI Compilation”* van november 2019 maakt melding van *“a lack of proper implementation, monitoring and evaluation”* van *“the national strategy and action plan”* tegen FGM en het in voetnoot opgenomen *“Annual report on human rights in 2019”* van 11 maart 2020 van US Department of State spreekt van *“limited application”* van de wet tegen FGM.

Hoe dan ook wijst het bestaan van voornoemde NGO's en de initiatieven van de Ethiopische overheid wel degelijk op een mentaliteitswijziging die bijdraagt aan een gunstig klimaat voor moeders om ervoor te kunnen kiezen hun dochters niet te besnijden.

8.4. Indien verzoekster alsnog blijft vasthouden aan de bewering dat zij *“zich niet zou kunnen verzetten tegen een FGM omwille van de discriminatie en het stigma die gepaard gaan met het niet-besneden zijn”*, omwille van *“de sociale druk van haar gemeenschap”* en haar *“bijzonder kwetsbaar profiel”*, dan kan de Raad bijkomend enkel de nood vaststellen dat in het belang van het kind beter maatregelen tegen verzoekster zouden worden genomen ter vrijwaring van de fysieke integriteit van haar dochter. Verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud zelfs dat zij haar dochter zou laten besnijden

indien zij er anders “*culturele en emotionele problemen*” door zal kennen (“*Het is niet mijn wil, ik wil niet dat het gebeurt maar als ik zie dat ze culturele en emotionele problemen zal ondervinden, dan verkies ik dat. Ik wil niet dat ze zal worden uitgesloten.*”; notities, p. 18-19). De redenen waarom haar dochter zou worden besneden zijn kennelijk van culturele aard en dus niet geografisch verbonden aan de grenzen van Ethiopië. Ze kunnen zich dan ook evenzeer in Europa (desgevallend na enkele jaren of na het verkrijgen van een verblijfsvergunning/Belgische nationaliteit) voordoen.

8.5. De op het Commissariaat-generaal neergelegde attesten - twee attesten van GAMS ter bevestiging van haar afspraak met Dr. Dominique Daniel op 1 maart 2018, een verklaring op eer ter niet-besnijdenis van haar dochter, afgenomen door GAMS op 1 maart 2018, een attest ter bewijs van haar besnijdenis (type II) en een attest ter bewijs van niet-besnijdenis van haar dochter van 1 maart 2018 - betreffen elementen die niet als dusdanig betwist worden, maar die geen afbreuk doen aan voorgaande motivering.

9. Het overige door verzoekster op het Commissariaat-generaal neergelegde stuk - een foto van haar Ethiopische identiteitskaart - heeft geen betrekking op het voorgaande en kan deze vaststellingen dan ook niet wijzigen. Verzoeksters verklaring dat zij haar enige identiteitsdocument vergeten is in Egypte toen ze naar Europa reisde, omdat ze gehaast was en er niet aan gedacht had (notities, p. 11), is overigens weinig aannemelijk. Het bewijs van identiteit is immers een essentieel element in iedere procedure en verzoekster, die reeds anderhalf jaar als migrante in Egypte woonde en werkte, moet dit logischerwijze geweten hebben.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund

In acht genomen wat vooraf gaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

11. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS